कृष्णेन सहितात् को वै न व्यथेत धनञ्जयात्। कोऽद्य भीतं न मां विद्यात् पार्थानां समितिं गतं।
अभ्राता विदितः पूर्व्वं युद्धकाले प्रकाशितः। पाण्डवान् यदि गच्छामि किं मां क्षत्त्रं वदिष्यति।
सर्व्वकामैः संविभक्तः पूजितश्च यथासुखं। अहं वै धार्त्तराष्ट्राणां कुर्य्यां तदफलं कथं।
उपनह्य परैर्वैरं ये मां नित्यमुपासते। नमस्कुर्व्वन्ति च सदा वसवो वासवं यथा। ४९४०
मम प्राणेन ये शत्रून् शक्ताः प्रतिसमासितुं। मन्यन्ते ते कथं तेषामहं छिन्द्यां मनोरथं।
मया शेषेन सङ्ग्रामं तितीर्षन्ति दुरत्ययं। अपारे पारकामा ये त्यजेयं तानहं कथं।
अयं हि कालः सम्प्राप्तो धार्त्तराष्ट्रोपजीविनां। निर्व्विष्टव्यं मया तत्र प्राणानपरिरक्षता।
कृतार्थाः सुभृता ये हि कृत्यकाले ह्युपस्थिते। अनवेक्ष्य कृतं पापा विकुर्व्वन्त्यनवस्थिताः।
राजकिल्बिषिणां तेषां भर्त्तृपिण्डापहारिणां। नैवायं न परो लोको विद्यते पापकर्म्मणां। ४९४५
धृतराष्ट्रस्य पुत्त्राणामर्थे योत्स्यामि ते सुतैः। बलञ्च शक्तिञ्चास्थाय न वै त्वय्यनृतं वदे।
आनृशंस्यमयो वृत्तं रक्षन् सत्पुरुषोचितं। अतोऽर्थकरमप्येतन्न करोम्यद्य ते वचः।
न च तेषां समारम्भो मयि मोघो भविष्यति। वध्यान् विषह्यान् सङ्ग्रामे न हनिष्यामि ते सुतान्।
युधिष्ठिरञ्च भीमञ्च यमौ चैवार्ज्जुनादृते। अर्ज्जुनेन समं युद्धं मम योधिष्ठिरे बले।
अर्ज्जुनं हि निहत्याजौ सम्प्राप्तं स्यात् फलं मया। यशसा वाऽपि युज्येयं निहतः सव्यसाचिना। ४९५०
न ते जातु विनङ्क्ष्यन्ति पुत्त्राः पञ्च यशस्विनि। निरर्ज्जुनाः सकर्णा वा सार्ज्जुना वा हते मयि।
इति कर्णवचः श्रुत्वा कुन्ती दुःखात् प्रवेपती। उवाच पुत्त्रमाश्लिष्य कर्णं धैर्य्यादकम्पनं।
एवं वै भाव्यमेतेन क्षयं यास्यन्ति कौरवाः। यथा त्वं भाषसे कर्ण दैवन्तु बलवत्तरं।
त्वया चतुर्णां भ्रातॄणामभयं शत्रुकर्षण। दत्तं तत् प्रतिजानीहि सङ्गरप्रतिमोचनं।
अनामयं स्वस्तिचेति पृथाऽथो कर्णमब्रवीत्। तां कर्णोऽथ तथेत्युक्त्वा ततस्तौ जग्मतुः पृथक्। ४९५५

इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि कुन्तीकर्णसमागमे पञ्चचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १४५ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ आगम्य हास्तिनपुरादुपप्लव्यमरिन्दमः। पाण्डावानां यथावृत्तं केशवः सर्व्वमुक्तवान्।
सम्भाष्य सुचिरं कालं मन्त्रयित्वा पुनः पुनः। स्वमेव भवनं शौरिर्व्विश्रामार्थं जगाम ह।
विसृज्य सर्व्वान्नृपतीन् विराटप्रमुखांस्तदा। पाण्डवा भ्रातरः पञ्च भानावस्तं गते सति।
सन्ध्यामुपास्य ध्यायन्तस्तमेव गतमानसाः। आनाय्य कृष्णं दाशार्हं पुनर्म्मन्त्रममन्त्रयन्।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ त्वया नागपुरं गत्वा सभायां धृतराष्ट्रजः। किमुक्तः पुण्डरीकाक्ष तन्नः शंसितुमर्हसि। ४९६०
॥ वासुदेव उवाच ॥ मया नागपुरं गत्वा सभायां धृतराष्ट्रजः। तथ्यं पथ्यं हितञ्चोक्तो न च गृह्णाति दुर्म्मतिः।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ तस्मिन्नुत्पथमापन्ने कुरुवृद्धः पितामहः। किमुक्तवान् हृषीकेश दुर्य्योधनममर्षणं।
आचार्य्यो वा महाभाग भारद्वाजः किमब्रवीत्। पिता वा धृतराष्ट्रस्तं गान्धारी वा किमब्रवीत्।
पिता यवीयानस्माकं क्षत्ता धर्म्मविदां वरः। पुत्त्रशोकाभिसन्तप्तः किमाह धृतराष्ट्रजं।
किञ्च सर्व्वे नृपतयः सभायां ये समासते। उक्तवन्तो यथातत्त्वं तद्ब्रूहि त्वं जनार्द्दन। ४९६५